

В събота вечер залата на Дома на културата отново бе „превзета“ и „разтърсена“ от Бетховеновата Девета симфония — дългогодишният музикален герб на фестивала. Съзвучна на празничното настроение на русенци, възпяща войки техните мисли и чувства и девиза на фестивала — „Музикалното изкуство — за мир, дружба и братство между народите“, тази безсмъртна творба прозвуча вече за двадесет и първи път. Един наистина одухотворен финал, ярка и незабравима еманация на човешките надежди и мечти! И ако с нея приключва двадесет и деветото издание на фестивала, нека не забравяме, че това се дължи преди всичко на богатите музикални традиции на града домакин, на вълдушевената публичка, която сама за себе си е определила музиката като най-важното изкуство.

Затова и в съботната вечер залата в Дома на културата беше изпълнена с почитатели, дошли да засвидетелстват обичта си към фестивала и гения на Бетховен. На концертта присъстваха и първият секретар на Областния комитет на БКП Петър Петров, секретарят на Областния

комитет на БКП Юлия Пиринска, първият секретар на Областния комитет на БКП Иван Винков, председателя на Изпълкома на ОбНС Георги Драгоев и други партийни и държавни ръководители от областта и общината. Тук бе и генералният консул на СССР в Русе Александър Колесников.

Посрещнат с ръкопляскания, на подиума застана Североунгарският симфоничен оркестър от гр. Мишкоц с диригент Ласло Ковач. Втората си концертна вечер той започна с увертюрата „Егмонт“ опус 84 от Бетховен — ярка симфонична конструкция, наситена с мъжествен дух, героика и драматизъм, които пототвиха слушателите за финала.

Този път традиционното изпълнение на Деветата симфония бе резултат от съвместните усилия на Североунгарския симфоничен оркестър и Смесения хор „Дунавски звуци“ с главен художествен ръководител Михаил Ангелов. Дирижира Ласло Ковач. Като солисти участваха: Дагмар Шеленбергер — Ернст — сопран, Бригите Фрецхнер — мецосопран, Ханс-Дирк Муидт —

тенор, и Волфганг Хелмих — бас, всички от ГДР.

Огнено-метежният дух на Бетховен, светлите пориви и пламенният зов за равенство, братство и свобода, съдържащи се в симфонията, намериха възторжен отзвук в залата благодарение на вдъхновеното майсторско изпълнение на хор „Дунавски звуци“, на солистите и оркестъра. Тържественият финал бе изпратен с дълго нестиващи ръкопляскания, с много цветя и пожелания за нови фестивални срещи.

И ако сега ние се разделяме с този голям музикален празник, най-големия за русенското социалистическо духовно съзидание, това не означава, че ще го забравим до следващата година. Нещо повече — с времето емоциите и спонтанните реакции ще отстъпят пред здравия разум, за да се прецени реалистично всичко, което съзидаше двадесет и деветото фестивално издание. Но и отсега може да се каже, че е налице още една успешна и ярка фестивална година. Със своите 17 концерта, оперна премиера и теоретична конференция, с участие то на 14 наши и чуждестранни състави, с изявиите на 14

диригенти и близо 50 солисти тя вписа нови ярки страници във фестивалния летопис. А може би едно от големите до стойнства е, че фестивалът и тази пролет успя да поддържа и развива всички добри, доказали смисъла си традиции, и едновременно с това да бъде разнообразен — резултат от интересната и умно замислена програма. Високопрофесионалните изяви на оркестрите от Новосибирск, Клуз—Напока, на Софийската филхармония и Североунгарския оркестър, двукратно участие на русенските симфонии и премиерата на Русенската опера допринесоха да се затвърди високият художествен престиж на празниците, да се пропрати път към бъдещето. Своеобразни кулминации бяха и кантатно-ораториалните вечери с изпълнението на „Миса солемнис“ от БХК „Св. Обретенов“ и Русенската филхармония, на „Сътворение то“ от хор „Родина“ и Варненската филхармония и на Деветата симфония с хор „Дунавски звуци“.

Радостно е, че и публика та става все по-многобройна, по-отзивчива и способна да изявява своите критерии и

оценки. Особено радва и това, че тя видимо се подмладява — още едно уверение в бъдещето на фестивала.

Успехите обаче не бива да успокояват никого. Русенци многократно показаха, че обичат своя фестивал, но това трябва да се доказва непрекъснато с нови дела, с умнието фестивалните идеи да се обновяват и издигат действително до нивото на международно сътрудничество. Основен проблем е и си остава остарялата, неадекватна на днешните изисквания концертна зала.

„Русенският фестивал увеличава като с лупа понятието за отговорност — заяви тази година председателят на Съюза за на музикалните дейци проф. Георги Робев, — защото е с име на голям национален и международен празник. Това име трябва да се защитава всеки ден, непрекъснато...“

Нека не забравяме тези думи и отсега да се готвим за следващите тридесети юбилейни „Мартенски музикални дни“!

Любомир СТЕФАНОВ
Снимка Елисей ЕЛИСЕЕВ